

„Zgrešila si! Ugibaj še nadalje!“ reče stric.

„No, morebiti so pa notri sladkarije ali pa knjiga s podobami,“ pravi deklica.

„Ne, ne; nekaj še lepšega!“ se smeje stric.

Ob teh besedah stric Niko odpre zabojček, in pred veselo strmečimi Miličinimi očmi leži Miličina — punčka!

Milica iznenadena zakriči in objame strica. Ta pove, da je videl punčko pri starinarju ter takoj spoznal po nekem traku, da je to Miličina punčka. Izprva je sumil, da je punčka ukradena. Saj je vedel, da bi Milica izlepa ne dala od sebe punčke, ki ji je bila v veliko veselje. Vpraša torej starinarja, kako je dobil punčko. Ta pojasni, da od neke žene, ki je pa, dasi jako uboga, znana poštenjakinja. Njena hčerka je dobila punčko v dar namesto denarja od mlade deklice.

„Za to stvarjo tiči nekaj posebnega, čemur moram priti do dna,“ si misli stric Niko. Pogodi se s starinarjem ter kupi punčko.

Ko je stric Niko pri sorodnikih zvedel vso povest o punčki, je bil brdke Milice iskreno vesel. Ta pa se je radovala zopet najdene punčke. Hranila jo je še več let potem v spomin in tudi nadalje ji je bilo v posebno veselje, če je mogla komu pomagati in storiti dobro.

Jutro na polju.

Ščink, ščink, ščinka, ščink,
ščinkavček zapoje;
vrh cvetoče črešnje
žvižga kos po svoje.

Tresorepka raja
po zorani njivi,
pa ji ponagaja
vrabček lahkoživi:

„Kdo je tista pika
med zemljó in nebom,
tak učeno sika
gor pod solnčnim hlebom?“

„To je brat škrjanček,
taščica pograja,
„kronani pijanček,
ki tam gor razsaja.“

„Kdo je tista coklja,
ki se bliže maje,
tak grdo se dere,
črna kakor saje?“

„Vrabec, to je vrana;
tebe bi požrla,
ko bi tu na polju
zdaj-le te uzrla.“

Vrabec se ustraši,
s polja jo popiha,
pri pohlevnih putkah
pride do oddiha.

Uta.